

Březina Otokar

Tajemné dálky

Otokar Březina

Tajemné dálky

«Public Domain»

Březina O.

Tajemné dálky / O. Březina — «Public Domain»,

Содержание

* * *	5
Moje matka	7
Mrtvé mládí	8
Žeh bílý světla...	9
Přátelství duší	10
Tichá bolest	11
Vzpomínka	12
Den výroční	13
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Otokar Březina

TAJEMNÉ DÁLKY

* * *

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlének se záře pramení,
jak z etheru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš.

V mé duši smutek dlí a hořké vůně teskné,
myšlénka má je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Žen žhavý ret mé krve vášní neroznítíl
a lásky šílenství mi v zracích nezaplálo,
žár bílý rozkoše mi v nervech nezasvítíl
a vůni přátelství jsem v žití vdýchal málo.

Sám v tiché klausuře jsem počet žití řešil
a jenom nad svých snů jsem záhonem se shýbal,
víc nežli v životě jen v myšlenkách jsem hřešil
a přelud miloval a páru tuh svých líbal.

Mé jaro bylo smutnou, elegickou písní,
již tichým tremolem mi život zahrál flétnou,
a dny mých radostí, jak trávy trs, jenž tísní
se při zdích, ve dlažbě, když kapky rosy slétnou.

Mé vzpomínky jsou bez barev a beze vláhy,
jak protěž v herbáři, jenž bílou plísňí dýše;
nakyslý parfum chudoby jsem dýchal záhy
a ponížených žeň jsem klidil na své líše.

Zář grandiosní vesmíru když v zrak mi padla
sil věčných tajemstvím a osnovami světla,
v mou duši odražená kosmu od zrcadla
v ohnisko palčivé a krvavé se střetla.

Puch krve sražené jsem dýchal z dějin zvěstí
a hrůzu Neznámého z vlastní duše hloubi,

a zřel jsem v žití hru, kde bledý přelud štěstí,
jak v perleti, se lomem vrchních vrstev snoubí.

Netoužím žízně své u žití svlažit břehů,
jak Gedeonův voj u zdrojů píti z dlaně:
paprsků mystických jsem v duši sebral něhu
a v chrámu Tajemství jsem klekl zadumaně.

Je smutna duše má a plna vůně teskné,
má myšlenka je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlének se záře pramení,
jak z etheru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe vlíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

Moje matka

Šla žitím matka má, jak kajicnice smutná,
den její neměl vůně, barev, květů, jasu;
plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
bez osvěžení trhala se stromu času.

Prach ostrý chudoby jí v tváři krásu šlehal
a řezal do očí a v slzách zánět hasil,
jak samum v závějích se v její cesty sléhal
a ve svých vlnách umdlené ji sklenul asyl.

Pod tíží tmavých let svou naklonila šiji,
žeh práce žíravý jí z nervů svěžest leptal,
smrt' svojí líbala a v těžké agonii
ret její s úsměvem jen slova díků šeptal.

Na vlhký mramor chrámů klekávala v snění
v hrobových vůních voskovic a před oltáři,
a vonných útěch dešť i visí vykoupení
v své duše kalich chytala jak rosnou záři.

Ó matko má, dnes v světlo proměněná,
ty šípe zlatý, vystřelený do ohniska
Tajemství věčně planoucích! Zvuk tvého jména
na našich vlnách dochvěl se, však vím, jsi blízka!

Tvé mrtvé krve vychladlé jsem bledým květem
jenž vláhou zraků tvých se rozpučel a vzrůstal;
chuť trpkou života svým vlíbalas mi retem
a tvojím dědictvím mi v duši smutek zůstal.

A půlnoc zelená když svítí nočním tiším,
ty z hrobu povstáváš a se mnou lože sdílíš;
v svém dechu známý rytmus tvého dechu slyším
a vlnou mého hlasu oživená kvílíš.

V mých žilách zahřívá se teplo tvého těla,
tvých zraků tmavý lesk se do mých očí přelil,
žeh víry mystický, jímž duše tvá se chvěla,
v mé duši v oheň žíhavý a krvavý se vtělil.

A jako tvoje kdys i moje cesta smutná;
bez vůně den je můj, bez barev, květů, jasu;
plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
tvým stínem ovíván se stromu trhám času.

Mrtvé mládí

Na starém pianě, v kovových strunách spících,
jak z rozvlnění harf jsem slyšel rytmů spád,
jenž slznou rosou tonů mdlých a žalujících
se věšel na strun jemně vibrující drát.

V mé duši myšlenka jak těžká vůně vstala,
a píseň, v mládí svém již slýchával jsem pět,
do tváří dýchla mi a za ruku mě jala
a ztichlých do zahrad mě vedla zašlých let.

Hrou třpytných konstelac se nebes krása stkvěla,
do času ztichlých vod z ní kapal hvězdný čar,
kde v rakvi skleněné, jak světic mrtvá těla,
mé mládí ležalo v rubáši zhaslých jar.

Pel zrůžovělých snů mu zkvetl v lící ovál
a slz mých tvrdý skvost mu spjal se v diadém
na svěžích údů jas, jež balsamoval
jsem čistých vzpomínek svých vonným pokladem.

A teplo mrtvých vnad, jež kynulo mi svěží
pod různým závojem, jež dnů mých úsvit tkal,
žár dlouhých pohledů, jež zhaslé v duši leží,
a mrtvé polibky, jichž nežehl mě pal;

krev hroznů zahořklá, z níž nadšení jsem nessál
a oheň objetí myšlenkou vychladlý,
déšť květův odváťých, jež jednou v klín mi klesal,
však tknutím ruky mé umíral uvadlý;

žeh rozedněných zor, jež tvář mi nezrůměnil,
mdlý plamen rosných duh, jež nezkoupal mě v chlad,
svít zašlý bílých dní, jež čas mi v noci změnil,
jak noci jasný mír v den kalný beze vnad,

vše vzplálo v duši mé a v hudbě mrtvých přání
zaštkáním smrtelným se třáslo ozvěnou;
nad Mládí mrtvolou jsem stanul v zadumání,
jak milenec nad mrtvou dívkou svedenou.

Žeh bílý světla...

Žeh bílý světla v lampě duše mé jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.
Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlénkách,
jak chodbami opuštěného kláštera,

kde o fresky stěn tříští se vlny soumraku
a zapomenuté legendy v zčernalých rámech se tmí,
jak okna prolomená v staletí zázraků
do zasmušilých horizontů Tajemství.

A v kouřících dálkách, kde zsinale mlhy se strou
nad arkýře paláců a v boulevardů ruch,
vítězný život zmítá se a kypí vířící hrou
v bizzarních pěnách vášní a síly a tuh;

žen ohnivé pohledy jiskrami prší do žádostí těl,
spálená síla nervů pod lebkami tlí,
a v tisících illusích jásot a úzkost' a žel
třese se na napjatých strunách Tajemství.

Žeh bílý světla v lampě mé duše jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.
Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlénkách
jak v kvílících melancholiích večera,

a naslouchám hodinám Veliké Noci, bijícím tmou,
až s věží věčného Města v kovových slzách se schví
jak matutinum andělů v čekající duši mou
ráz hodiny mé poslední, angelus Tajemství.

Přátelství duší

Nám v jediný refrén roztála romance mládí. V šer dnů
pohledy naše se líbaly, jak v jediném objetí zachvění dvojí.
S rozkoší dýchal jsem vůni tvé krve a v zahradách snů
jak milenku u pějících vod má duše hledala tvoji.

K nám mluvila touha a vášně, hrůza a síla a hřích
i zastřené tajemství zkamenělé přírody jedinou řečí;
má myšlenka s tvou měla na tváři jeden jiskřivý smích
i stejné stažení svalů a zblednutí bolestnou křečí.

A nádheru nocí dušema dvěma jsem jímal a sál,
jemné fluidum hudby chytal jsem dvojí nervovou spletí,
a zázrak krásy, dvojitým vězněným zrakem, v smutku mém hrál,
jak paprsek dvojitě broušeným sklem když rozžhaven sletí.

Dnů setlelých mlho, jež házíš do duší rozklad i žel!
Neznámých moří mrtvých výpary žhoucí a solné,
v nichž vadnou aleje rozvitých nálad a žíravý pel
do květů na růžové zvlnění vůní se sráží a prolne!

Kdo rozložil slitá dvě světla? Kdo úsměv můj v tváři tvé zhas?
Kdo našemu hlasu dal cizí přízvuk, že smyje se s duší?
Kdo ochromil jemné chvění dotyku? A hodil tajemný kvas
do našeho vína, jenž jeho žehnutí opojné ruší?

Proč v sadě mém záhon tvých lilijí léta vypráhl zmar?
Jak plovoucí ostrov urvaný z břehu mizíš mi v dáli.
Ve flakonu vzpomínek mých zhořkl tvých esencí čar,
v němž hvězdy minulých nocí a záře mých úsvitů vtály.

A cizí mi touha tvá, jak žena, z níž piješ rozkoš svých dnů.
Z mých očí již neteče příval tvých slzí v bratrském zdroji
a jenom nad hroby minulých jar na hřbitovech snů,
jak fantom milenky mrtvé má duše potkává tvoji.

Tichá bolest

Po černém koberci, jež k mému loži stínem
v šat vonný kašmíru Noc tkala kyprou vlnou,
ty's přišla, Milá má, a nalila's mi vínem
svých retů hořkou číši plnou.
Mé tělo projala's jak bledá záře divem,
v mých nervech hořela's jak umírání pocit,
a pohřben v loktech tvých, jak v chladném hrobě živém,
pod tíží polibků jsem unavený procit.

Ó vteřin propasti, jež dálkou let jsem měřil,
o prchlá vůně jar na krupěj vteřin slitá!
Snů našich záclonou se zážeh věčna šeril,
jak den, jenž na východě svítá,
a k točnám Tajemství šla's ruku v ruce se mnou,
kde z lustrů zářivých do jisker, hran a faset
hrál zázrak Věčného, na nebes líchu temnou
jak zrní safírů a bílých ohňů naset.

Kdy sedla's k pianu, že po klávesů sněhu
tvá ruka chvěla se na vlnách luny plání?
A pěla's život můj, večerů mrtvých něhu,
romanci snův a odříkání?
Mých hodin spící sbor v tvé hudby náraz ožil,
jak zvonů stříbrných angelus roztál tichem
i píseň krve mé, již žhavým rythem do žil
mi mládí vlévalo a skandovalo smíchem.

Bol tužeb spálených z tvých tonů kouřil v dýmu,
v kadencích rekvíí, jak slzy v tváři zasech',
a v žeň mou uzrálou třás touhu k Nejvyššímu,
jak rosu sladké manny v klasech.
Mdlou vůní dýchal čas, když píseň tvá jím chvěla,
ve hrozny cizích vín se slila květem taktů,
a dávných sluncí žár i nocí hvězdná čela
v tvých rytmů shlížela se v černém kataraktu.

Pak v tony tajemné strun zvířením jsi sáhla,
až množstvím výchvěvů se vzňaly modrým jasem
na žhavou osnovu. Však oněmělá táhla
tvá hudba Neznámého hlasem
v mém sluchu smrtelném. Pod klenby ticha kanul
mé duše ztlumen pláč, a v mlčenlivém stesku
až v okna andělů, jak obět' vůně vanul
žal budoucí mých dní a ozon příštích blesků.

Vzpomínka

Rythmem vašeho kroku a zmlženým rozechvěním hlasu
(v němž dřímou slova zapomenutá) vždy do žáru mi vzeplá
doutnající západ onoho dne a v zelenavém jasu
žene na mne oblaky vůní a mámivého tepla.

Po léta ve mně zrály ty vůně. A dnes, když je cítím,
otázka mrtvá a oněmlá se kouří z jich tlení,
myšlenky sladkost', jež příliš pozdě roztála žitím,
hořící olej odkvetlých oliv. A brázdami snění

za noci plují s vln písni, jež stříká pod vesel mých metrem
a pod hvězd prostřenou mapou v dál zapadlou nesen,
a cítím, jak z ostrovů opuštěných do tváře dýchá mi větrem
mír cypřiší v květu, prohřátých stínů a planoucích vesen.

Den výroční

Známa cesta, kterou jsem šel, se změnila v mých zracích.
Stromy vyrůstaly přede mnou z vyhaslého sněhu

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.